

23

שרדנו את משטרת ההגירה של ארצות הברית. ניסיון קודם לימד אותי לא להציע להם הבחנות או הצעות, וכך לא הייתי צריך להשתמש במכתב ההמלצה של דייוויד בורנסטיין מאוניברסיטת קולומביה, המעיד עלי כאדם שפוי ובר סמכא. רוזי נראתה מתוחה מאוד, אפילו בעיני מישוהו גרוע כמוני בהבנת מצבים רגשיים, וחששתי שמא היא תעורר חשד וכניסתנו תיאסר בלי שום סיבה מוצדקת, כפי שקרה לי באחד המקרים הקודמים.

הפקיד שאל: "כמה אתה עוסק?" ואני ענית: "חוקר בגנטיקה", והוא שאל: "הכי טוב בעולם?" וענית: "כן". עברנו. רוזי כמעט רצה לעמדות המכס ואז ליציאה. הייתי מטרים אחדים אחריה, סוחר את שני התיקים. בבירור, משהו השתבש. תפסתי אותה מחוץ לדלת האוטומטית, מחטטת בתיק היד שלה.

"סיגריה", היא אמרה. היא הציתה סיגריה ולקחה שאיפה עמוקה. "רק אל תגיד כלום, טוב? אם אי-פעם הייתי זקוקה לסיבה להפסיק, קיבלתי אותה עכשיו. שמונה-עשרה שעות וחצי. לעזאזל."

מזל שרוזי ביקשה ממני לא להגיד כלום. שמרתי על שתיקה, אבל הייתי בהלם מהשפעת ההתמכרות על חייה.

"מה היה הקטע עם 'הגנטיקאי הכי טוב בכדור הארץ'?" הסברתי שיש לי ויזת O-1 מיוחדת לנוכרים בעלי יכולות יוצאות דופן. נזקקתי לוויזה אחרי אותו מקרה שבו לא נתנו לי להיכנס, וזאת היתה הבחירה הבטוחה ביותר. ויזת O-1 היו נדירות למדי, ו"כן" היתה התשובה הנכונה לכל שאלה בקשר לייחודיות כישורי. רוזי מצאה את המילה "נוכרי" משעשעת. תיקון – מצחיקה.

היא סיימה את הסיגריה שלה, והלכנו אל הבר. בלוס אנג'לס השעה היתה רק 7:48 בבוקר, אבל יכולנו להישאר בשעון מלבדורן עד הגיענו לניו יורק.

מכיוון שלא התעכבנו לבדיקה הביטחונית של תיקינו, ובדיקת משטרת ההגירה עברה על מי מנוחות, הצלחתי להוציא אל הפועל את התרחיש הטוב ביותר שלי, ותפסנו טיסה מוקדמת יותר לניו יורק. עשיתי תוכניות לזמן שהרווחנו בתרגיל הזה.

בשדה התעופה ג'יי-אף-קיי כיוונתי את רוזי לרכבת העירה. "יש לנו שתי אפשרויות לרכבת תחתית."

"אני מניחה שלמדת בעל פה את לוח הזמנים," אמרה רוזי. "זה לא שווה את המאמץ. אני מכיר רק את הקווים ואת התחנות שרלוונטיות לנסיעות שלנו." אני אוהב את ניו יורק. המבנה שלה כל כך הגיוני, לפחות צפונה מרחוב ארבע-עשרה.

כשרווי התקשרה לאשתו של אייזק אסלר, היא מאוד שמחה לקשר עם מישהו מאוסטרליה ולחדשות מפגישת המחזור. ברכבת התחתית רוזי אמרה, "אתה זקוק לשם בדוי. למקרה שאסלר יזהה את שמך מסקר תסמונת האספרגר."

כבר חשבתי על זה. "אוסטין," אמרתי. "מתוך הסרט 'אוסטין פאוורס: מרגל עם סגנון'." רוזי חשבה שזה נורא מצחיק. הצגתי

בדיחה יזומה מוצלחת, שלא דרשה חשיפת מוזרות כלשהי באישיותי. רגע ששווה לזכור אותו.

"מקצועי?" היא שאלה.

"בעלים של חנות לחומרי בניין." הרעיון עלה במוחי באופן

ספונטני.

"טוֹוֹוֹוב," אמרה רוזי. "בטח."

לקחנו קו E לשרדרת לקסינגטון ופינת רחוב חמישים ושלוש,

ונסענו צפונה.

"איפה המלון?" שאלה רוזי בשעה שכיוונתי אותנו לשרדרת

מדיסון.

"לואר איסט סייד. אבל קודם צריך לעשות קניות."

"לעזאזל, דון, כבר אחרי חמש וחצי. אנחנו צריכים להיות אצל

אסלר בשבע וחצי. אין לנו זמן לקניות. אני צריכה זמן להחליף בגדים."

הבטתי ברוזי. היא לבשה ג'ינס וחולצה – לבוש מקובל. לא

ראיתי בעיה, אבל היה לנו זמן. "לא תיכננתי להגיע למלון לפני

ארוחת הערב, אבל מכיוון שהגענו מוקדם –"

"דון, הייתי בטיסה עשרים וארבע שעות. אנחנו לא עושים יותר

שום דבר לפי הלוח שלך לפני שאני עושה לו בדיקת שפיות."

"הקציתי לעסקה ארבע דקות," אמרתי.

כבר היינו מחוץ לחנות של "הרמס", שזוהתה בתחקיר שלי

כחנות הצעפים הטובה בעולם. נכנסתי, ורוזי נכנסה אחרי.

החנות היתה ריקה, להוציא אותנו. מושלם.

"דון, אתה לא ממש לבוש לזה."

לבוש לקניות! הייתי לבוש לנסיעה, לאכילה, למפגשים חברתיים,

לביקור במוזיאון – וגם לקניות: נעלי ריצה, מכנסי דגמ"ח, חולצת

טריקו וסוודר שאמי סרגה. כאן זה לא "לה גאברוש". כלל לא

היה סביר בעיני שהם יסרכו להשתתף בעסקה מסחרית על בסיס

התלבושת שלי. צדקתי.

מאחורי הדלפק עמדו שתי נשים. אחת (כבת חמישים וחמש, מדד מסת גוף כתשע-עשרה) ענדה טבעות על שמונה מאצבעותיה; והשנייה (כבת עשרים, מדד מסת גוף כעשרים ושתיים) הרכיבה משקפיים סגולים ענקיים שיצרו רושם של נמלה אנושית. הן היו לבושות בסגנון פורמלי מאוד. יזמתי את העסקה.

"אני זקוק לצעיף באיכות גבוהה."

אשת הטבעות חייכה. "אני יכולה לעזור לך עם זה. זה בשביל

הגברת הזאת?"

"לא. בשביל קלודיה." הבנתי שזה לא מועיל, אבל לא הייתי

בטוח כיצד להסביר את עצמי.

"וקלודיה," היא שירטטה בידה מעגלים, "בת כמה היא?"

"בת ארבעים ואחת שנים, ושלוש מאות חמישים ושישה

ימים."

"אה," אמרה אשת הטבעות, "אז יש לנו יום הולדת מתקרב."

"רק לקלודיה." יום הולדתי היה מרוחק בשלושים ושניים

יום, ולפיכך הוא בוודאות לא נחשב ל"מתקרב". "קלודיה לובשת

צעיפים אפילו במזג אוויר חם, כדי לכסות את הקמטים בצווארה

שאינם נאים בעיניה. לכן הצעיף לא חייב להיות פונקציונלי, אלא

דקורטיבי בלבד."

אשת הטבעות שלפה צעיף. "מה אתה חושב על זה?"

הוא היה בהיר להפליא – והציע כמעט אפס הגנה מפני רוח

וקור. אבל הוא בהחלט היה דקורטיבי, כפי שביקשתי.

"מצוין. כמה?" עמדנו בלוח הזמנים.

"זה אלף מאתיים דולר."

פתחתי את ארנקי ושלפתי את כרטיס האשראי שלי.

"וואו, וואו, וואו," אמרה רוזי. "אני חושבת שנשמח לראות מה

עוד יש לכם לפני שאנחנו ממהרים לעשות משהו."

הסתובבתי אל רוזי. "ארבע הדקות שלנו כמעט אזלו."

אשת הטבעות הניחה על הדלפק עוד שלושה צעיפים. רוזי
בחנה אחד מהם. חיקיתי אותה ובחנתי אחד אחר. הוא נראה יפה.
כולם נראו יפים. לא היתה לי שיטה להבדיל ביניהם.
זה נמשך. אשת הטבעות המשיכה להניח צעיפים על הדלפק,
ורוזי ואני הסתכלנו עליהם. אשת הנמלה באה לעזור. לבסוף
זיהיתי אחד שיכולתי לומר עליו משהו אינטליגנטי.
"בצעף הזה יש כשל! הוא לא סימטרי. הסימטריה היא מרכיב
מרכזי ביופי האנושי."
לרוזי היתה תשובה מבריקה. "אולי הא-סימטריה של הצעיף
תדגיש את הסימטריה של קלודיה."
אשת הנמלה שלפה צעיף ורוד עם נקודות פרוותיות. אפילו
אני יכולתי לראות שקלודיה לא תאהב אותו, ומיד השלכתי אותו
לערמת הצעיפים הדחויים.
"מה לא בסדר איתו?" שאלה רוזי.
"אני לא יודע. הוא לא מתאים."
"בחייך", היא אמרה, "אתה מסוגל ליותר. דמיין מי היתה
יכולה ללבוש אותו."
"ברברה קארטלנר", אמרה אשת הטבעות.
השם הזה לא היה מוכר לי, אבל לפתע הגיעה אלי תשובה.
"הריקנית! בנשף."
רוזי פרצה בצחוק. "נכווון". היא משכה מהערמה צעיף אחר.
"מה עם זה?" הוא היה כמעט שקוף.
"ג'ולי", אמרתי אוטומטית, ולאחר מכן הסברתי לרוזי ולשתי
הנשים על היועצת לענייני אספרגר ועל תלבושתה החושפנית. מן
הסתם, היא לא היתה רוצה שצעף יעמעם את הרושם שלה.
"וזה?"
זה היה צעיף שדי מצא חן בעיני בגלל צבעיו החזקים, אבל
רוזי דחתה אותו בטענה שהוא "צעקני" מדי.

"ביאנקה."

"בריוק." רוזי לא הפסיקה לצחוק. "אתה יודע על בגדים יותר ממה שאתה חושב."

אשת הנמלה שלפה צעיף מכוסה באיורים של ציפורים. הרמתי אותו – האיורים היו מדויקים להפליא. הוא היה יפה למדי.

"ציפורי העולם," אמרה אשת הנמלה.

"הו אלוהים, לא!" אמרה רוזי. "לא לקלודיה."

"למה לא? הוא מעניין מאוד."

"ציפורי העולם! תחשוב על זה. ג'ין."

צעיפים נשלפו ממיקומים שונים, נערמו במהרה, הוערכו, הושלכו הצידה. זה קרה במהירות כל כך גבוהה, עד כי נזכרתי בליל הקוקטיילים הגדול, למעט העובדה שאנחנו היינו הלקוחות. תהיתי האם הנשים האלה נהנו מעבודתן כמוני.

בסופו של דבר השארתי את הבחירה לרוזי. היא בחרה בצעיף הראשון שהן הראו לנו.

כשיצאנו מהחנות רוזי אמרה, "אני חושבת שזה עתה ביזבזתי שעה מחיך."

"לא, לא, התוצאה לא רלוונטית," אמרתי. "זה היה כל כך מברר." "טוב," אמרה רוזי, "בכל עת שאתה זקוק לבידור, אני אשמח לזוג של מנולו בלניק." על פי המילה "זוג" ניחשתי שהיא מתכוונת לנעליים.

"יש לנו זמן?" כבר ביזבזנו את הזמן שרוזי ייעדה לביקור במלון.

"אני צוחקת, אני צוחקת."

זה היה מזל, מכיוון שהיינו צריכים להתקדם מהר כדי להגיע בזמן לביתם של בני הזוג אסלר. אבל רוזי היתה צריכה להחליף בגדים. היו שירותים ציבוריים בתחנת יוניון סקוור. רוזי הסתערה עליהם ושבה במראה שונה להדהים.

"לא ייאמן", אמרתי. "כל כך מהר."
רוזי הביטה בי. "אתה הולך ככה?" נימתה רמזה על חוסר
שביעות רצון.

"אלה הבגדים שיש לי", אמרתי. "יש לי חולצה להחלפה."
"תראה לי אותה."

פתחתי את התיק כדי להוציא את החולצה השנייה, כשאני
מפקפק בכך שרוזי תעדיף אותה, ונזכרתי במתנה של קלודיה.
הראיתי את החולצה לרוזי.

"זאת מתנה מקלודיה", אמרתי. "יש לי גם ג'ינס, אם זה
עוזר."

"תבורך קלודיה", אמרה רוזי. "היא הרוויחה ביושר את
הצעף."

"אנחנו נאחר."

"איחור מנומס זה בסדר."

לאיזק וג'ודי אסלר היתה דירה בויליאמסבורג. הטלפון הנייד
האמריקאי שלי עבד בהתאם למפרט, והצלחנו לנווט עד המקום
בסיוע הג'י-פי-אס. קיוויתי שארבעים ושש דקות עונות להגדרתה
של רוזי ל"איחור מנומס".

"אוסטיץ, כן?" אמרה רוזי בשעה שצילצלה בפעמון.

ג'ודי פתחה את הדלת. הערכתי את גילה כחמישים ואת
מדד מסת הגוף שלה כעשרים ושש. היא דיברה במבטא ניו
יורקי, ודאגה שמא הלכנו לאיבוד. בעלה איזק היה קריקטורה
של פסיכיאטר: באמצע שנות החמישים שלו, נמוך, בעל שיער
מידלדל, זקן תיש שחור, מדד מסת גוף תשע-עשרה. הוא היה
פחות ידידותי מאשתו.

הם הציעו לנו מרטיני. זכרתי את השפעת המשקה הזה עלי
בעת ההכנות לליל הקוקטיילים הגדול, וחישבתי שלא אשתה יותר
משלושה. ג'ודי הכינה כמה מתאבנים על בסיס דגים, ושאלה פרטים

פרויקט רוזי

על המסע שלנו. היא רצתה לדעת האם ביקרנו בניו יורק קודם, איזו עונה שוררת עכשיו באוסטרליה (לא שאלה מאתגרת במיוחד) והאם תיכננו לערוך קניות ולבקר במוזיאונים. רוזי התמודדה עם כל השאלות האלה בעצמה.

"אייזק טס לשיקגו בבוקר," אמרה ג'ודי. "תספר להם מה אתה הולך לעשות שם."

"סתם כנס," אמר אייזק. הוא ואני לא היינו צריכים לדבר הרכה כדי לתחזק את המשך השיחה.

הוא שאל אותי שאלה אחת לפני שעברנו לחדר האוכל. "במה אתה עוסק, אוסטיין?"

"אוסטיין מנהל חנות לחומרי בניין," אמרה רוזי. "מאוד מצליחה."

ג'ודי הגישה ארוחה טעימה מאוד על בסיס דג סלמון שגודל בחווה הדוגלת בגידול בר קיימא, כפי שהבטיחה לרוזי. אכלתי מעט מאוד מהמזון הבלתי איכותי שבמטוס, ונהניתי מאוד מהארוחה של ג'ודי. אייזק פתח בקבוק פינו גרי מאורגון, וגילה נדיבות במילוי הכוס שלי מחדש. שוחחנו על ניו יורק ועל ההבדלים בין הפוליטיקה האוסטרלית לבין זו האמריקאית.

"טוב," אמרה ג'ודי, "אני כל כך שמחה שהצלחתם לבוא. זה קצת מפצה על החמצת פגישת המחזור. אייזק כל כך הצטער שהוא לא היה שם."

"לא באמת," אמר אייזק. "אל לנו לבחון את העבר מחדש בקלות דעת." הוא אכל את חתיכת הדג האחרונה מצלחתו והביט ברוזי. "את מאוד דומה לאמך. היא היתה אולי קצת יותר צעירה ממך בפעם האחרונה שראיתי אותה."

ג'ודי אמרה, "התחתנו ביום שאחרי סיום הלימודים ועברנו הנה. לאיזק היה הנגאובר עצום בחתונה. הוא היה ילד רע." היא חייכה.

"אני חושב שמשפיק לספר סיפורים, ג'ודי," אמר אייזק. "זה היה כל כך מזמן."

הוא בהה ברוזי. רוזי בהתה בו.

ג'ודי לקחה את הצלחת שלי ואת זו של רוזי, אחת בכל יד. החלטתי שזה הרגע לפעול, כשדעתם של כולם מוסחת. קמתי ולקחתי את הצלחת של אייזק ביד אחת, ואז את צלחתה של ג'ודי. אייזק היה שקוע במשחק המבטים עם רוזי מכדי להתנגד. לקחתי את הצלחות למטבח, כשבדרך אני מוחה את מזלגו של אייזק. "אני מתארת לעצמי שאוסטין ורוזי מותשים," אמרה ג'ודי כששבנו לשולחן.

"אתה אומר שאתה מומחה לחומרי בניין, אוסטין?" אייזק קם. "אכפת לך להשקיע חמש דקות כדי לראות פה איזה שסתום? רוב הסיכויים שזאת עבודה לשרברב, אבל אולי זאת רק שייבה." "הוא מתכוון לברז," אמרה ג'ודי, שמן הסתם שכחה לרגע שבאנו מארץ הולדתו של אייזק.

אייזק ואני ירדנו במדרגות למרתף. הייתי בטוח שאני יכול לעזור בבעיה עם שסתום. ביליתי את חופשותי מבית הספר בהענקת סיוע מהסוג הזה בדיוק. אבל כשהגענו לתחתית גרם המדרגות, האורות כבו. לא הייתי בטוח מה קרה. הפסקת חשמל? "אתה בסדר, דון?" שאל אייזק בקול מודאג.

"אני בסדר," אמרתי. "מה קרה?"

"מה שקרה הוא שענית לשם 'דון', אוסטין."

עמדנו שם בחושך. הטלתי ספק בכך שקיימות מוסכמות חברתיות להתמודדות עם חקירה שנעשית על ידי פסיכיאטר במרתף חשוך.

"איך ידעת?" שאלתי.

"שתי פניות ללא הזמנה מאתה אוניברסיטה בתוך חודש.

חיפוש באינטרנט. אתם רוקדים יפה ביחד."

עוד שקט וחושך.

"אני יודע את התשובה לשאלה שלך. אבל הבטחתי שלא אגלה אותה. אילו הייתי חושב שזה עניין של חיים ומוות, או של סיכון רציני לבריאות הנפש, הייתי שוקל מחדש. אבל איני רואה סיבה להפר את הבטחתי, שניתנה משום שהאנשים המעורבים בזה השקיעו מחשבה רבה בשאלה מה נכון לעשות. עשית דרך ארוכה בשביל הדי־אן־איי שלי, ואני משער שקיבלת אותו כשפינית את הצלחות. אולי תרצה לחשוב מעבר לרצונותיה של החברה שלך לפני שאתה ממשיך."

הוא הדליק את האור.

משהו הטריד אותי בשעה שעלינו במדרגות. כשהגענו למעלה, עצרתי. "אם ידעת מה אני רוצה, למה הכנסת אותנו לביתך?"
"שאלה טובה," הוא אמר. "מכיוון ששאלת את השאלה, אני בטוח שאתה יכול למצוא את התשובה. רציתי לראות את רוזי."